

Kis bordélyház

P icike kéjnők, ti, kiket kifestett
fantáziám, tiétek ez a dal,
egy férfitől, kinek az álma feslett
s útszélre vágta már a viadal.
Kis bordélyházam, túl az óperenciákon,
hadd lássa más is, nyíljék kapuja
s lépjen ki onnan százezer buja
kislány gyűrött selyembe haloványon.
Korcs angyalkák, ti hüvelyknyi lányok,
piskótatestek, kapualjban állók,
idézzetek halálos éjeket
és piszkos, parfümös ruháitokban
készítsetek mocsaras kéjeket.
Hegyes cipőcskétek bús vágyra koppan,
ha izzadt kéj mézébe forrotok,
gyönyört szaglász sáros kis orrotok.
A seggecskétek két kis gumilapda
és szörp a nyálatok ezüst patakja,
kéj, hogyha ültök s terpedt lábbal álltok,
aranyt pisiltek és habot kakáltok.
Ti vagytok nekem a láz és a vakság,
ti cukraim, ti gyilkos mérgeim,
tejen hízott kis rózsaszín malackák,

patkánykák, gyíkok, édes férgeim,
csiklandozzatok, ne hagyjatok árván,
takarjatok be, hogy senki se lásson,
violaszemetek legyen a lámpám,
a testetek legyen meleg kalácsom.
És hogyha majd őszen, lerongyolódva,
az ablakotokon bezörgetek,
eresszetek be rongyos ágyatokba,
az agg költőnek adjatok helyet.

(é. n.)

(*Ö II.*, 209–210. old.)